

Dames en heren,
Geachte aanwezigen,

In 1958 stichtte Professor Paesmans het Consultatiebureau voor Alcoholisme. Het Centrum had van bij de start een werking over de hele provincie. Vrijwilligers en beroepskrachten zochten contact met mensen met alcoholproblemen en begeleidden hen naar afdelingen van AA.

De werking van het Centrum was ingebed in het wijk- en parochiaal leven van de Limburgse gemeenten. Maar prof. Paesmans kon ook rekenen op de steun van de provinciale overheid. Zo was CAD jarenlang gehuisvest in het Provinciaal gezondheidscentrum aan de Stadsomvaart.

De rol van de lokale en provinciale overheid zou in de loop van de CAD geschiedenis toenemen, vooral bij de opkomst van de illegale drugproblematiek. In 1981 werd onder begeleiding van dhr. Marcel Schaeken, toenmalig medewerker van het CAD, een eerste studie gepubliceerd die de drugproblematiek in onze provincie in kaart bracht. Er werden toen 170 probleemgebruikers geregistreerd van vooral heroïne en speed.

Volgens de studie was de hulpverlening in onze provincie niet voorbereid op deze problematiek. Druggebruikers shopten van de ene arts naar de andere of gingen dan van de ene naar de andere dienst. Van onderling overleg was er nauwelijks sprake. Daarom bracht de Provincie in juni 1982 alle betrokken gezondheidswerkers samen binnen de Provinciale Raad voor Volksgezondheid en werd aan de Provincieraad een advies geformuleerd omtrent de aanpak van de drugproblematiek.

De Provincieraad keurde een voorstel goed voor een gecoördineerde en geïntegreerde aanpak van de drugproblematiek gedragen door het CAD. Met dit besluit werd ook de werking geïnstalleerd van de Provinciale Werkgroep Verslaving, die later uitgroeide tot het huidige Limburgs Platform Verslaving.

In 1985 werd door het LPV een nieuwe studie uitgevoerd over druggebruik in Limburg. De problematiek bleek op die vier jaar verdubbeld. Er werden ruim 350 druggebruikers geregistreerd. Bovendien bleek uit het onderzoek dat de georganiseerde hulpverlening weinig contact had met de druggebruikers. Om een beter contact met de druggebruiker te realiseren startte het CAD als eerste instelling in ons land, het straathoekwerk in Maasmechelen, Genk, Heusden-Zolder, N.-Limburg, St.-Truiden en Hasselt. Ook deze werking werd financieel gesteund door de gemeenten en het provinciebestuur.

Het straathoekwerk was een belangrijke aanvulling op het hulpverleningsaanbod in onze provincie dat voornamelijk bestond uit residentiële opvang in KATARSIS of in de Psychiatrische Ziekenhuizen met

gespecialiseerde afdelingen. De ambulante drughulpverlening was slechts zeer beperkt aanwezig. Vooral de eerstelijnswerkers kwamen meer en meer in contact met druggebruikers die (nog) niet te motiveren waren voor een residentiële opvang. Op initiatief van LISO werd in 1987 een overleg georganiseerd tussen de O.C.M.W.-besturen van Genk en Maasmechelen en het CAD.

Het overleg resulteerde in de eerste 'overeenkomst inzake ambulante drughulpverlening Genk-Maasmechelen'. In 1988 werd door het CAD de eerste gemeentelijk ambulante drughulpverlener aangeworven. Dit voorbeeld werd snel gevolgd door St.-Truiden, Heusden-Zolder, Beringen en Hasselt en ook voor die gemeenten waarborgde het CAD een geëigend hulp- en preventie-aanbod.

Uit het onderzoek van 1992 was echter duidelijk gebleken dat de drugproblematiek zich niet beperkte tot vermelde gemeenten maar zich uitstreekte over gans de provincie. Vandaar dat de gouverneur en de toenmalig gedeputeerde voor volksgezondheid Jean-Paul Lavigne in oktober 1993 alle Limburgse lokale besturen opriepen om een overeenkomst met het CAD af te sluiten.

In de daaropvolgende maanden zijn nagenoeg alle besturen hierop ingegaan. Momenteel hebben 43 van de 44 lokale besturen een overeenkomst. Met deze middelen en de subsidie van de provincie - jaarlijks € 49 570 en ook budgetten voor de uitwerking van preventieprojecten - kreeg CAD de mogelijkheid een provinciaal netwerk van ambulante drughulpverlening en preventie uit te bouwen. In 1994 werd ook het gedecentraliseerd methadonprogramma opgestart en geïntegreerd in de werking van CAD/MSOC.

Het provinciaal netwerk ambulante drughulpverlening en -preventie kon in 1996 nog worden versterkt toen toenmalig Minister van Binnenlandse Zaken, dhr. L. Tobback de gemeenten de mogelijkheid gaf bijkomend personeel aan te werven voor drughulpverlening en preventie. Deze medewerkers konden geïntegreerd worden in de equipe van CAD.

In datzelfde jaar gaf de Vlaamse Gemeenschap aan het Provinciebestuur de opdracht om de preventie-initiatieven in Limburg te coördineren. Met de Vlaamse middelen kon een provinciaal medewerker in dienst genomen worden. Van bij de aanvang kreeg de medewerker de opdracht de werking en de initiatieven van het Limburgs Platform Verslaving voor te bereiden en samen met de partners uit de sector deze initiatieven uit te werken en te organiseren.

In de voorbije jaren werden heel wat initiatieven ontwikkeld. Ik verwijs naar de samenstelling van de drugwijzer, de aanmaak en verspreiding van de Limburgse Screeningslijst Drugs, het onderzoek naar vrijetijdsbesteding, gezondheidsbeleving en risicogedrag bij Limburgse jongeren uit het

secundair onderwijs dat in 2008 reeds voor de derde keer wordt uitgevoerd. Maar ik denk ook aan de recente initiatieven naar lokale besturen rond het opzetten van een preventiebeleid gokken, de samenwerking met AA rond de week van de alcoholpreventie, de projecten die ontwikkeld werden naar het Buitengewoon Secundair Onderwijs en naar de vele studie- en vormingsdagen die door LPV werden georganiseerd.

Belangrijk was ook het therapeutisch consult dat de sectoren hulpverlening en justitie hebben uitgewerkt voor de twee gerechtelijke arrondissementen van Limburg. De inhoudelijke en logistieke ondersteuning van LPV was noodzakelijk om de dynamiek van de werking in stand te houden.

Als gedeputeerde van welzijn wil ik deze realisaties van CAD Limburg in de kijker zetten. Zij konden dit doen dankzij de steun en erkenning van collega-instellingen en van de lokale besturen. Maar ook de niet-aflatende steun van het provinciebestuur heeft tijdens de afgelopen 50 werkingsjaren ervoor gezorgd dat de gecoördineerde en geïntegreerde aanpak van verslavingsproblemen in Limburg model staat voor de rest van Vlaanderen. Daar mogen wij trots op zijn.

Ik dank U

Erika Thijs
Gedeputeerde voor Volksgezondheid en Welzijn